

JENNY HOLMQVIST

Strålarna

Bokförlaget Forum

Av Jenny Holmqvist har tidigare utgivits

Drift 2021



**Bokförlaget
Forum**

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm

www.forum.se

Copyright © Jenny Holmqvist 2024

Omslag: Sara R. Acedo

Tryckt hos ScandBook EU, 2024

ISBN 978-91-37-50482-7

We didn't need dialogue. We had faces.

Sunset Boulevard (1950)

Att tala

Andra har ofta tyckt det var märkligt, men jag kallade henne bara Annie. Redan när jag var två, tre år var hon *Annie* för mig. Inte mamma. Inte mor eller morsan eller något sådant. Hon var förstås allt det, men när jag ropade på henne var det hennes namn som föll ur munnen.

Annie.

Det var hon själv som ville ha det så. Hon fnös åt vuxna som kallade varandra mamma och pappa. Hon fnös och fick mig att lova att aldrig göra så inför mina egna barn om jag nu skulle få några. Själv hade jag heller inget emot att kalla henne Annie. Så hade det ju alltid varit. Det enda besvärliga var väl att behöva förklara för folk som undrade hur vi egentligen hörde ihop.

En gång höll Annie ett försvarstal för sitt eget namn; för att jag använde det. Det var på en middagsbjudning med vänner i lägenheten på Pyrolavägen. Jag kan ha varit runt tio år. De andra barnen var också i min ålder, och vi satt tysta, blyga inför varandra, och gnagde på våra köttbullar. Vid vuxenbordet var det desto stimmigare. Annie sprang mellan köket och vardagsrummet där det var dukat, hämtade servetter och dricka och rena bestick och efterrätter. Jag måste ha ropat på henne, sagt något till henne genom bruset som gjorde att den här kvinnan mitt emot Annie vaknade till. *Varför kallar hon dig inte för mamma?*

Ylva hette hon, och hon var tvillingarna-Mortens nya flickvän. Jag tror inte de hade träffats så många gånger, Annie och Ylva, så frågan var kanske berättigad. Men något hände vid den här middagen. Kanske hade alla vid vuxenbordet druckit för många glas vin, kanske hade någonting inträffat tidigare som undgått oss vid barnens bord. Något som sagts eller gjorts. Men flera slöt upp vid Ylvas sida, ifrågasatte den här namngrejen. Inte tvillingarna-Morten förstås, han skulle aldrig gå emot Annie. Men han förhöll sig anmärkningsvärt passiv. Och diskussionen slutade inte förrän Annie ställde sig upp vid bordet och fråste om varje kvinnas rätt till sitt eget namn. Att det var kvinnoförtryck att reduceras till rollen som mamma.

Jag hade aldrig hört henne prata på det viset förut. Antagligen ingen annan heller, för det blev alldeles tyst kring bordet.

Jag och Annie. Alltid jag och Annie – i hela mitt liv, och i nästan halva hennes. Det var faktiskt som att jag inte riktigt kunde tänka på hennes namn utan att samtidigt höra mitt. Annie & Selene. Selene & Annie.

Efter sommaren 1999 blev det ännu mer så, även om det för alla andra såg ut att ha blivit precis tvärtom.

Men den sommaren var det också jag och Sun. Och, givetvis, Juuso.

I en annan värld, i en värld där jag själv inte kände kval över det som hänt, kunde jag till och med ha lagt skulden på någon annan. Det fanns ju många att välja på. Varför inte Juuso, som trots allt var den som bjudit ner oss till Söllertorp – vilket i sin tur blev startpunkten för allt som hände under de där heta månaderna i dalgången.

Men faktum är att redan då, i stunden, förstod jag vad jag hade gjort. Vad *jag* hade gjort. Jag kunde i korta ögonblicksbilder se framtiden, som en siare med fladdrande ögonlock och ansiktet vänt mot skyn.

Och ändå önskar jag att jag kunde skylla på något annat.
På Juuso. På hettan. På solen.

Jag var sexton år, det var augusti i Sóller, och solstrålarna pressade sig igenom molnen och fick värmen att slå ut över biltaken på parkeringen. Från loftgången såg jag Juuso anlända i sin vita bil, med ena vindrutan halvt nedvevad så att radioskvalet ogenerat strömmade ut. Whitney Houstons röst ljöd över parkeringen. Hade det inte varit för allvaret i situationen skulle jag ha lett åt att Juuso alltid lyssnade på radiokanaler som bara spelade smördrypande ballader.

Men nu var mungiporna tvärtom strama. Jag tvingade ut luften genom näsan för att få kontroll över andningen.

Radion tystnade. Juuso klev ur bilen och sträckte på sig, hämtade några mappar från baksätet och låste bilen med ett blipp. Han hade inte sett mig ännu, utan gick obekymrat mot lobbyn. Antagligen var han på väg till kontoret. Skulle sitta där hela eftermiddagen, i dunklet, och göra vad det nu var han gjorde där inne. Jag mindes inte så mycket av kontorsdelen, önskade att jag hade varit lite mer observant de få gånger jag besökt den. Bara för att . . . ja: kunna förbereda mig.

Det dunkade i huvudet av vätskebrist och den dåliga sömnen. Ryggen värkte. Jag grep hårdare om ledstången, gick längs gången och ner för spiraltrappan. Det stank från tunnorna som en städare höll på att rulla in i soprummet. Jag var nu bara ett par meter bakom Juuso – men framme vid entrén ändrade han plötsligt riktning och gick mot poolområdet istället.

Jag stannade till. Medan avståndet mellan oss växte såg jag när han hejade på någon vid solstolarna, bytte ett par ord och skrattade. Så gick han bort till de små caféborden framför poolen och stälpte av sina mappar. Slog sig ner på metallstolen, fortfarande bortvänd från mig.

Jag hade helt kommit av mig. Trampade på stället, visste inte

hur jag skulle göra nu. Jag hade fortfarande möjligheten att gå upp till rummet och glömma allt det här. Sätta mig på balkongen med en kall cola från minibaren och bläddra i Annies blanka magasin, kanske sno en cigarett från hennes förråd. Men så kom bilderna över mig igen – och jag knep förgäves ihop ögonen för att få bort dem. Svalde, svalde.

Tyg, vitt böljande tyg. Brun hud. Smutsigt fönsterglas och den salta smaken av chips som suttit kvar i mina mungipor. Hur jag än gjorde kom de hela tiden tillbaka, bilderna.

Så bestämde jag mig och tog några snabba steg mot poolen, cafébordet, mot Juuso. Stod där i solen och sade det. Rakt ut.

”Jag såg dem. Tillsammans.”

Det blev tyst. Eller, det *kändes* som om det blev tyst. Som lock för örönen. Som om jag var på botten av bassängen med kubik och åter kubik av grönbliått vatten, en fördämning som skiljde mig från världen.

Juusos ansikte, alldeles slått. Som ett barns? Nästan som ett barns. Han, som alltid annars var i rörelse, var nu så vansinnigt stilla. Och jag med: jag rörde inte en muskel. Bländande ljus i himlen. En sol som aldrig gav upp, som bara blev mer och mer obönhörlig för varje minut som jag stod där. Jag vinglade till; kilklackarna lade kroppstyngden på tårna och fötterna fick kämpa i de obekväma skorna. Jag ville sätta mig ner, men visste inte var. Det blixtrade till i vattnet. Överallt ljus. En brunbränd kropp försvann ner under ytan, jag kunde ana de neongröna badbyxorna i ögonvrån. Livet som bara fortsatte runt omkring oss. Semestrarna, solbadandet, drinkarna med tungvrickande namn. *Boulevardier – Slippery Nipple – Caipirinha ...*

Juuso harklade strupen, reste sig upp och ställde sig nära mig. Min blick flackade neråt, mot hans fötter. Han hade tjocksulade flipflops med militärmönster på sig. Fotryggar så bruna att de såg smutsiga ut.

”Selene.”

Jag såg långsamt upp och mötte hans blick.

”Ja.”

”Upprepa igen vad du just sade. Exakt vad du sade.” Han stötte ur sig de sista orden med en kraft som fick de feta läpparna att dallra till.

Och så: det var för sent att göra något annat än att tala.

A N N I E

Januari 1999

Klockan är halv tre på eftermiddagen och det luktar unket. Jag önskar att jag hade en hund så att jag tvingades gå ut, nu vet jag redan att jag inte kommer orka lämna lägenheten idag.

Jag drar på mig morgonrocken och går genom rummen. Selene är inte hemma ännu. Det stinker fimp och avslagen öl i köket, trots att det inte ens var här festen ägde rum. Jag måste ha rökt och druckit när jag kom hem.

Utanför börjar himlen bli lila.

I badrummet blaskar jag av ansiktet. Glittret runt ögonen sitter kvar, kommer kanske göra det i dagar. Jag ser inte så hemsk ut som jag befarat – något med glittret gör kanske att jag ger ett lite piggare intryck?

Jag tänker på den turkosklädda producenten. Vet inte riktigt vad jag sade, eller vad hon sade för den delen. Kan bara hoppas att det var ett bra snack. Någorlunda värdigt. Så minns jag att Emil från agenturen också var med i samtalet. Kanske att jag kan ringa honom.

Innan jag hinner ångra mig tar jag upp telefonen och slår Emils nummer.

Han svarar på andra signalen.

”Ja, hallå?”

”Emil, tack för igår. Fint det var!” Rösten är rosslig, men jag harklar mig så diskret jag kan.

Det susar i bakgrunden, som om han är ute på stan. Själv sjunker jag ner i soffan och lägger upp benen på soffbordet.

”Tack själv, Annie. Kul att du kom.” Han är ovanligt formell. Emil som nästan alltid är översvallande och gullig mot mig. Det får mig att ana det värsta.

”Ja, alltså, det blev kanske lite mycket igår . . .”

”Äsch. Det är ju bara nyår en gång om året.”

”Sant.” Jag skrattar till, lättad. Kommer samtidigt på varför jag ringer. ”Jo, jag ville mest tacka för att ni anordnat det så bra, allting. Jättegod mat och ja . . .”

”Fint att höra. Du, jag är lite på språng men vi kanske kan höras igen efter ledigheterna?”

”Ja. Såklart.”

Så bortkastat av mig att ringa idag. Emil är förstås inte någon som jobbar röda dagar. En privilegierad jävel.

” . . . så plockar vi upp tråden som den där teve-producenten slängde ut – det blir bra”, fortsätter Emil.

Jag måste resa mig upp, hjärtat slår.

”Ja. Ja, det gör vi såklart.”

När vi lagt på står jag länge vid fönstret och ser ut över husen och skogen. Vet inte riktigt var jag ska fästa blicken, den bara flyger. Den molande baksmällan är på något magiskt sätt borta, livet rinner in i mig igen.

Jag tänker på jagandet, smörandet. Förr var det motigare, nu är det som om det har blivit *jag*. Ibland märker jag inte ens att jag jobbar.

Jag minns hur mamma brukade sitta med kvällsteet i vardagsrummet efter sina pass ute på Carlslund och berätta för någon väninna i telefonen vad som hänt under dagen. Alltid med rösten sänkt till en viskning för att jag inte skulle höra. En kväll berättade hon om hur de fått bälta en kvinna som ville klösa ögonen ur en av vårdarna. Vårdaren hade fått röda

märken över hela ansiktet och slutat strax efteråt. En annan gång hörde jag henne berätta om Gustav – en patient som hon pratat om många gånger och som hon tyckte bra om – som i ett obevakat ögonblick lyckats dra åt sig brödkniven och stod och viftade med den mot henne, tills en av de andra vårdarna lyckades övermanna honom.

Jag minns när jag stod där bakom köksdörren och tjuvlyssnade, hur hennes röst aldrig riktigt höll när hon pratade om de där händelserna utan hela tiden var på gränsen till att brista. Rädslan som sipprade fram. Ibland hade jag lust att bara trycka upp dörren och ropa åt henne att hon skulle byta jobb. Men det gjorde jag aldrig.

Och hon bytte heller aldrig jobb.

Jag står och ser en stund på skymningsljuset med mammas ord susande i bakhuvudet, tills de inte längre hörs. Någon skjuter överblivna nyårsraketer över husen, de exploderar i rött och grönt. En hund ylar.

1999, det sista året på årtusendet. När jag tänker på det svindlar det.

~

Vardag igen. Våtgrå förmiddag. Jag rotar runt i garderoben efter Jimmy Choo-skorna som jag fick efter en plåtning. Minns hur förnedrande det kändes då att få betalt i varor – nu är jag bara tacksam. Inför alla viktiga möten sätter jag på mig dem, de får på något märkligt vis mina trollaktiga fötter att se smälare ut, nästan nätta. Egentligen är det alldeles för slaskigt för att ha dem nu, men om jag tar en taxi gör det inget.

Längst bak i garderoben skymtar jag det inramade omslaget av Marie Claire, det jag fick i fyrtioårspresent. En del av mig vill egentligen inte – ändå drar jag fram tavlan från mörkret

och lutar den mot garderobsdörren. Sätter mig på sängkanten och ser på den.

Där är håret. Faller ner över axlarna och fåtöljen. Där är munnen. Smilgroten som bara anas, något slags halvleende. Jag är faktiskt otroligt vacker på den bilden, jag ser det nu.

Ingen frågade efter tavlan när jag hade tagit ner den. Varken Selene, eller Morten och Melinda, som jag fick den av. Kanske var den aldrig ens tänkt att hängas upp på en vägg, utan bara menad att stå i en garderob och vara ironisk, täckt av ett sorgligt dammlager?

Jag ställer in den i garderoben igen och stänger dörren. Kliver i skorna och ger mig själv en intensiv blick i sovrumspegeln.

När jag någon timme senare sitter öga mot öga med Emil i soffan på agenturen känner jag mig bättre till mods. Särskilt när jag ser på Emil. Han har sliten hoodie och kritstrecksrandig kavaj ovanpå. Och trötta sneakers.

”Okej, Annie. Bra att vi kunde ses så snart. Jag har faktiskt snackat vidare med producenten, Angelica heter hon.” Emil tar en lång sipp av sin kaffe innan han fortsätter: ”De har eventuellt en grej till dig. Och det är ingen sunkig lottodragning den här gången.”

”Ha ha. Okej.” Jag försöker le.

”De kommer att starta upp ett nytt tävlingsprogram på femman och de behöver någon som är ute på fältet och, ja, tar pulsen på de tävlande.”

Jag döljer min förvåning så gott jag kan. Det är många år sedan jag var aktuell för den typen av jobb. Men kanske är det nu det händer?

”Vad är det för tävlingar då?”

”Det vet jag inte.”

”Och de tänkte på mig?”

”Tänkte och tänkte. Jag föreslog dig. Och du föreslog ju dig

själv på nyår, dessutom. Hon kom ihåg dig. Jag antar att du gjorde intryck.” Emil ler, eller snarare flinar.

”Ja, femman är ju inte vilken skit som helst. Klart jag är intresserad.” Jag stramar upp mig.

Emil lutar sig tillbaka i soffan och korsar sina smala ben.

”Bra. För jag har redan sagt att du är på.”

JUNI 1999

KAPITEL ETT

Juuso

De stora väskorna med regnbågsband runt sina utspända mappar visade sig i mynningen. Annie vände sig mot mig, viftade och pekade, som om hon inte förväntat sig att vi skulle få se dem igen.

”Kolla!”

Jag log hurtigt tillbaka, men såg till att hålla mig en bit från bagagebandet. Efter att ha suttit instängd med säkert hundra andra människor i ett flygplan under nästan fyra timmar ville jag ha så mycket utrymme som möjligt kring mig.

En man intill Annie hjälpte henne att plocka av väskorna från bandet, och Annie log sitt bästa leende mot honom. Jag fattade inte hur hon kunde vara så kvittrande efter resan.

Jag började långsamt att röra mig mot dem. AC:n i hallen gjorde mig frusen. Den, och sömnbristen. För nästan sju timmar sedan hade Annie dragit igen dörren till lägenheten på Pyrolavägen, låst överlåset och föst mig mot taxin, i den öde stunden efter att festfolket släntrat hemåt och innan trafiken satt igång. Det hade varit alldeles för tidigt på morgonen för att resten av dagen nu skulle bli dräglig.

Jag tänkte på krukväxterna i mitt rum och på balkongen. De späda tomatplantorna som vi bundit upp på trådar. Annie hade lovat att ge nycklarna till någon granne som kunde titta till blommorna medan vi var borta, men sedan hade hon ändå glömt. Och nu var det för sent. De skulle torka ihop, dö, singla

ner i bruna små knyten. Jag kunde se det framför mig, processen hade säkert redan börjat.

När vi kom ut genom snurrdörren slogs jag av värmen: en kompakt hetta, torr och knastrande. Solen, ett vitt hål på himlen. Först var värmen skön att vara i efter den frusna väntan i ankomsthallen, men snart började det trycka obehagligt över bröstet. Jag drog på mig solglasögonen och kepsen. Annie hade redan sina solglasögon på. Likadana som mina, med glas som gjorde världen lilablå och dämpad, kall och drömsk. Överallt ljud från bussar, bilar och taxis, och alla människor som trängdes och försökte hitta rätt.

Jag slöt ögonen och drog ett djupt andetag. Hettan letade sig in i näsan.

Vi hade lämnat asfalt och ljusnande mörker. Arlandas hårda linjer. Stelt leende flygvärdinnor framför ett blått draperi. Planet som backade ut från gaten – och Annies hand som slutit sig om min, där i flygplanssätet. *Se ut, nu lämnar vi detta. Det går bra, älskling.* Lugnande ord, trots att ingen av oss var flygrädd.

Och vi lyfte. Vi hade luft under metallvingarna.

”Hitåt, Selene!”

Kisande såg jag hur Annie redan höll på att vinka till sig en brandgul taxi med van handrörelse. Jag följde efter och slank in i baksätet utan ett ord. Bilen gick på tomgång medan chauffören försökte göra plats åt väskorna i bakluckan. Annie klev in på andra sidan och tog av sig solglasögonen. Hon luktade blommigt och sött av alla doftprover från taxifreen, och ganska fort gick lukten från behaglig till kväljande i det trånga utrymmet.

När bilen äntligen satte sig i rörelse kände jag hur mattheten föll över mig. Radion gav ifrån sig ett ljummet brus: hitlåtar varvade med gitarrplinkad country. Jag såg ut genom fönstret,

nickade ofrivilligt med i musiken. Bredvid mig trummade Annie med naglarna över lädersätet. *With the birds I'll share this lonely viewing*. Utanför svepte de tjocka, grå palmstammarna förbi.

~

Hon var en vacker kvinna, Annie. Hela livet hade vi fått höra det, båda två. Kanske tänkte människor främst på de gamla bilderna av henne – de i tidningarna från början av åttiotalet – mer än på hur hon såg ut nu.

Inte det att hon inte var vacker nu. För det var hon. Men hon hade trots allt fyllt fyrtio.

Annie hade tunt, ljusbrunt hår som räckte en bit ner över axlarna. Dragen var fina och nästan lite opersonliga, förutom näsan, som var liten och uppåtriktad och fick henne att se yngre ut än hon var. Hennes gröna ögon utmärkte sig; de var stora och mycket lätta att drunkna i – åtminstone enligt beundrarposten. Hon var faktiskt rätt lik Thelma i *Thelma & Louise*, fast snyggare, men med precis samma smilgropar. För mig var det omöjligt att säga om jag var lik henne. En del påstod det, men mina vänner, som Elina och Josse, sade att jag inte var det minsta lik. Självt hade jag betraktat både mitt eget och hennes ansikte så många gånger att jag inte riktigt kunde se någon av oss längre. Med andra ord visste jag inte heller om jag själv var vacker. Alltså inte normalsnygg, utan vacker. På Annies nivå. Antagligen inte, eftersom ingen stannade mig på stan. Jag hade dessutom inte alls hennes färger: jag hade ljusbruna ögon och mitt hår var mycket mörkare och tjockare, och blev smålockigt om jag inte fönade eller plattade det noggrant. På åttiotalet hade Annie också haft lockigt hår; mjuka permanentlockar och lugg fixerad med stora mängder hårspray, men nu för tiden var frisyren mer tämjd. Ändå blev hon igenkänd lika ofta.

Jag mindes en gång då vi skulle gå på bio och se en ny Disney-film – jag hade längtat och tjatat i veckor – och på väg in i salongen stannade en man Annie genom att lägga handen på hennes arm: *Visst är det du? Annie? Den Annie, menar jag?* När Annie nickade fortsatte mannen, vände sig till de andra som också var på väg in i biosalongen, men mest till mig: *Fortfarande lika vacker – eller hur?* Han nickade uppfordrande mot mig och jag väntade på något slags fortsättning, eller att Annie skulle svara. Men hon skrattade bara. En fågeldrill genom luften.

Så länge jag kunde minnas hade Annie fått liknande kommentarer när vi var ute tillsammans. Ändå hade jag aldrig riktigt kunnat vänja mig. Jag förstod heller inte varför folk sade sådant till *mig*; vad det var meningen att jag skulle göra med informationen. Men de hade ofta levererats som om det var en komplimang även till mig. Så det var kanske bara att le.

Då jag var liten hade beundrarbrevet med jämna mellanrum dunsat ner i hallen. Både snabbt hoprafsade vykortshälsningar och tjocka kuvert med något som antagligen var kärleksbrev, eller något ännu värre. Vykorten hade jag ofta sneglat på när jag plockade upp posten från hallmattan, så fort jag kunde läsa dem vill säga, och de var nästan alltid likadant utformade. Korta och berömmande, i allmänna ordalag, och ibland med hjärtan vid avsändarens namn. Mest från män, men ibland också kvinnor. Brevet fick jag däremot inte läsa – inte efter att jag en gång smyg-läst ett som visade sig innehålla både fula ord och fotografier.

När mailen från Juuso kom förstod jag ganska snart att det den här gången var annorlunda. Eller inte bara annorlunda – det var något annat. Det var på sättet som Annie pratade om honom redan från början, redan när han bara var ett namn, ett foto på en man framför en vit skylt och ett stenparti, med några trötta palmlblad i kanten av bilden. Annie försökte inte dölja honom för mig; *besparade* mig inte.

Men Juuso i sig skilde sig också från de män Annie träffat på

sistone. Han var rik. Rikare än de brukade vara, åtminstone. Och framför allt: han bodde inte i Stockholm. Han bodde inte ens i Sverige.

~

Regal Splendor Resorts – en skylt med röda och blå bokstäver bildade ett valv och utgjorde entrén till området. Från bilfönstret kände jag igen skylten från det där första fotot på Juuso, det med palmbladen. Taxin bromsade in. Jag mådde illa efter den slingriga sista biten upp för berget. Vi klev ur bilen och stod framför ett par låga stenbyggnader i vitt och grått, moderna och ganska intetsägande. Glasbalkonger, loftgångar och tunna vita gardiner framför stora fönster. Så olikt de gula och rosa gamla stenhusen jag sett överallt utanför bilfönstret. Bakom byggnaderna tornade bergen upp sig som mögelfläckiga sandhögar. Åt andra hållet syntes bukten, och där nedanför låg en stad med långsträckt hamn. Och på sluttningarna: röd jord och planteringar med olivträd och citrusfrukter. Det luktade varmt damm. Jag drog kepsen längre ner i pannan, ville sjunka in bland skuggorna för att undkomma hettan.

”Jaha. Här ska det vara.” Annie gav mig ett hastigt ögonkast, såg sig sedan omkring. Blusen hade redan fläckar av svett. Hon skakade tyget med fingertopparna.

Det knastrade från däcken när taxin åkte iväg ned för berget.

”Var är han då?”

Vi stod sida vid sida, med ryggarna mot vägen. Havet bakom oss. Kullarna. Det såg inte riktigt ut som jag hade förväntat mig. Inte att det var sämre, men jag hade tänkt mig det mer som ett enda stort huskomplex. Inte denna labyrint av byggnader, till synes slumpvist utslängda över bergssluttningen.

”Vi går väl till receptionen då”, sade Annie och gjorde en liten knyck med nacken. ”Vi kanske ska lämna väskorna här.”

Jag såg henne försvinna in i huvudbyggnaden. Undrade om hon egentligen också hade föreställt sig något annat. Men det var omöjligt att säga.

Jag följde efter genom en automatisk dörr in till en lounge. Längs ena väggen fanns en receptionsdisk och bakom den stod en medelålders kvinna i mörk kavaj. Hon hade håret uppsatt i en stram tofs som nästan verkade dra ansiktshuden bakåt. Det luktade torrt och kemiskt, air condition och rengöringsspray.

”Välkomna.” Receptionistkvinnan nickade åt oss och log.

”Tack. Vi har reserverat ett rum.”

Först nu märkte jag att Annie var nervös: hon trummade med naglarna på disken, pillade lite på sitt guldarmband. Såg sig om, som om hon hela tiden väntade sig att någon skulle dyka upp bakom ryggen på henne. Annie blev vanligen inte nervös för något – och om hon blev det gjorde hon det till en charmig liten uppvisning som avväpnade alla omkring henne.

Inte så här, och det fick mig att undra hur det kom sig.

På väggen bakom receptionen hängde t-shirts och kepsar med texten *Regal Splendor Resorts* tryckt i blåglittrande bokstäver. Det passade inte särskilt väl in i inredningen. Jag hann fundera på hur jag själv skulle se ut i en av de där t-shirtarna, innan Annies röst avbröt mig:

”Ursäkta”, hon lutade armarna mot disken, ”men vi skulle träffa ägaren här.”

Receptionisten såg upp. Det stod *Dahlia* på hennes stålborstade namnskylt.

”Ägaren?”

”Ja . . .” Annie svävade på orden. ”Juuso.”

Receptionistens leende smetades ut. ”Han är dessvärre inte här för tillfället. Kan jag lämna ett meddelande?”

Annie undvek min blick. Hon skakade kort på huvudet.

”Nej, ge oss bara vårt rum.”